

©/Wikipedia

Maranatha Mare

December 2019 / Januarie 2020

Jaargang 46 No 6

By die poskantoor as nuusblad geregistreer

Wachten

Ik hield nooit veel van wachten. Daarom deed ik mijn berekeningen. Precies hoe lang zou het duren om van Punt A naar punt B te komen? Precies hoe lang zou het duren om een opdracht te voltooien, om het schoolwerk af te maken voor 22h00 wanneer ik naar bed moest? Hoe laat moest ik op een schooldag uit bed om op tijd de huis uit te gaan om de bus te halen?

Mijn vader was aan de ene kant beïndrukt met mijn vermogen om de tijdsduur van dingen te berekenen. Daar kon hij zich over verwonderen. Maar hij zag ook dat het niet altijd lukte – dan was ik, volgens hem, precies twee minuten laat – niet meer, niet minder. Precies.

Mijn probleem met wachten? Wachten betekende: niets om te doen. Lege minuten. Verveling. Wachten betekende ook anticipatie, soms angst: zou waar ik op wacht lukken, goed komen? Wist je niet voordat je aan de slag kon gaan. Het wachten was een marteling. Ik was er ongeduldig mee.

Langzamerhand werden het ongeduld met wachten minder, omdat ik de oorzaken van mijn verveling en angst beter begreep.

Over wachten en verveeld zijn, leerde ik van een overledene. Onlangs was ik bij de uitvaartdienst van een collega van UNISA, maar vier jaar ouder dan ik. Hij stierf aan kanker. Een van de sprekers citeerde hem: “Wie verveeld is in dit leven, let gewoon niet goed op.” Opletten terwijl je wacht – dan ben je niet verveeld meer. Over angstvallig wachten leerde ik uit het Evangelie van Matteüs. Voor Matteüs is het tegenovergestelde van geloof niet “ongeloof” of zelfs “kleingeloof”, maar *angst*. Vertrouwen terwijl je wacht – dan hoef je geen angst over de uitkomst meer te hebben.

In de maand december is Advent een tijd van wachten. Staan ons mens-zijn en de vaak donkere wereld waarin we ons bevinden ons weer zo duidelijk voor ogen. Wachten we op de Redder, telkens weer, jaar na jaar. Maar er verandert eigenlijk nooit iets. Moe, moedeloos, ongeduldig zouden we met dit wachten kunnen zijn. Januari is ook een tijd van wachten – op wat de toekomst brengen moge. Wat het nieuwe jaar voor ons inhoudt. Wat wacht op ons? Waarop wachten wij? Angstig zouden we kunnen wachten op hoe dit jaar zal ontvouwen.

Dietrich Bonhoeffer, de Duitse theoloog die vanwege zijn protest tegen Hitler in een concentratiekamp terecht kwam en ter dood veroordeeld werd, zei:

*Omdat we God niet bezitten,
blijven we altijd op God wachten.
We kunnen alleen op God wachten
als we beseffen dat God al lang op ons wacht.*

God wacht op mij?!

Dan kan ik echt niet verveeld door het leven gaan. Dan moet ik opletten naar al die dingen, mensen, gebeuren, verrassingen, schoonheid en tragediën om mij heen. Om Gods tegenwoordigheid daarin te herkennen en Gods hand daarin te zien, is niet saai!

Dan kan ik ook niet angstig door het leven gaan. Dit zou een verkwisting zijn van mijn kostbare energie. Een klein kind dat pas begint te lopen geeft eerst een paar wankelende treden in de richting van die volwassene, krijgt dan momentum en wordt vast en zeker in veilige armen opgevangen. Zo kan ik mijn wankelende reis door het leven beginnen, momentum krijgen en dan vast en zeker zijn niet alleen van een behouden thuiskomst, “veilig in Jezus’ armen”, maar ook van een goede reis onderweg, een avontuur.

Wachten kan bijzonder rijk zijn. Rijk aan potentiaal – wachten op de verrassingen van het leven. Rijk aan rust en vrede – wachtend in de stilte, vinden we onszelf en God. Ontdekken we: God wacht al lang op ons.

Yolanda Dreyer

Gemeente nieuws

Zondag 10 november was het een unieke gelegenheid in de Maranatha kerk : een doopdienst! Wat het nog meer uniek maakte was dat er een tweeling gedoopt werd: een tweeling die een wonderwerk waren, zij zijn 3 maanden te vroeg geboren (12 november 2018 i.p.v. 12 februari 2019). Voor een tijd was het kiele kiele of moeder Tanya en dochter Anastasia en zoontje Blake dit zouden overleven. Als gemeente mochten wij deze kindertjes in onze midden en in de geloofsgemeenschap verwelkomen. Aan de ouders Clinton en Tanya Griesel-Smit en grotere broertje Ethan, trotse oma Anja Smit-van Dommelen en uitgebreide familie Griesel en Smit – gefeliciteerd en heel veel plezier en sterkte met jullie grote taak. Weet jullie gedragen in gedachten en gebeden en voor zover mogelijk praktische bijstand door ons allen.

Christina Schmidt-Pol heeft alle behandeling achter de rug en voelt zich prima en blij en dankbaar dat alle behandelingen achter de rug zijn.

De dochter van Carol Strydom-Knoester, Chantal Vermeulen tobt steeds met haar gezondheid, wij dragen Chantal en haar familie in onze gedachten en gebeden op.

Op zondag 24 november staken wij de gedenkkaarsen aan. In het afgelopen kerkelijk jaar zijn er geen mensen overleden, en toch mochten wij met deernis en liefde onze geliefden die gestorven zijn herdenken. Bij God zijn er geen grenzen,

ook niet tussen het leven en de dood. Voor God zijn wij één geloofsgemeenschap – de levenden en de doden.

Bedankje

Lieve Nederlandssprekende/Maranatha Gemeente,

Van 18 september t/m 5 oktober jl. waren wij op vakantie in Zuid-Afrika. Deze vakantie stond in het teken van het samen met familie en vrienden vieren van ons 25-jarig huwelijk (1 oktober) en de 50e verjaardag van Henriëtte (8 december).

Op zondag 22 september hadden wij het voorrecht om de dienst in de Maranatha Gemeente bij te wonen. Wat een verrassing was het na de dienst bij het koffiedrinken in de tuin toen Henriëtte t.g.v. haar a.s. 50e verjaardag alvast een heerlijke Sara van gevulde speculaas aangeboden kreeg. Daar hebben we samen met andere gemeenteleden heerlijk van gesmuld bij de koffie.

Héél hartelijk dank voor deze leuke, bijzondere, speciale verrassing. Het is fijn om ons nog zó verbonden te weten met onze geloofsfamilie van de Maranatha Gemeente.

Omdat dit alweer de laatste Mare van 2019 is, willen we iedereen die dit leest alvast Gezegende Kerstdagen, een gezellige jaarwisseling en een gezond en voorspoedig 2020 toewensen.

Met de hartelijke groeten uit **Harderwijk van Petro en Henriëtte van der Kuil**

De volgende stukje van Tessa Opperman eindigt in een “nieuwe psalm” en werd voorgelezen door Tanya van Wijk als afsluiting van haar preek op zondag 20 Oktober 2019 – deze woorden spraken veel gemeenteleden aan en ik plaats het om nog eens over na te denken.

Voorkeure en persepsies

geskryf deur Tessa Oppermann (SENTIK)

Deesdae fassineer mense se uiteenlopende persepsies en verskillende voorkeure my opnuut. Dit laat my dink aan CS Lewis se woorde in die kinderboek *The Magician’s Nephew: Wat jy sien en wat jy hoor, hang in ’n groot mate af van waar jy staan. Dit hang ook af van die soort mens wat jy is.*

Hoe waar is dit nie! In groter en kleiner letterkundige werke leer ons van die bestaan van goed en kwaad, ook binne elkeen van ons. Soos dié allegorie van Cherokeese oorsprong verduidelik:

’n Bejaarde Cherokeese Indiaan leer sy kleinseun iets oor die lewe. Hy vertel: *Binne my is ’n verskriklike geveg tussen twee wolwe aan die gang. Een van hulle is boos – hy is woede, afguns, smart, spyt, hebsug, arrogansie, selfbejammering, wrewel, minderwaardigheid, leuens, valse trots, meerderwaardigheid en ego. Die ander wolf is goed – hy is vreugde, vrede, liefde, hoop, kalmte, nederigheid, minzaamheid, welwillendheid, empatie, vrygewigheid, waarheid, deernis en geloof. Dieselfde stryd woed in jou – en in elke ander mens.*

Die kind dink ’n rukkie, en vra toe: *Watter wolf gaan wen?*

Die ou man antwoord: *Die een wat jy voed.*

’n Groot groep mense woon ’n (Hervormde) erediens by. Sommige verlaat die diens met lofuitinge en ’n bemoedigende boodskap; ander is wrewelrig – oor die

nie-Hervormde sang, die grappies van die kansel af, die kinders wat nie wil stilsit of stilbly nie...

Ek luister na 'n debat op televisie, en vererg my so vir die gespreksleier dat ies ê enduit kyk nie. 'n Kollega vertel die volgende dag entoesiasties van die lewendige gesprek waarin die deelnemers goed in die bek geruk is deur die fasiliteerder...

Ons plaas 'n teks van 'n jong predikant op die voorblad van ons weeklikse nuusbrieff, en tussen die kommentare van waarderende lesers is daar een wat radeloos is oor die swak taalgebruik in die teks...

Dit is alles goed en wel, en ons kan nie altyd van alles hou nie, en ons kan nie almal van dieselfde goed hou nie, maar ons hoef ook nie oor álles ontevrede te wees nie, of hoe?

En hoe gemak as jy 'n *on the other hand*-mens is – een wat meestal albei (of alle) kante kan insien? By wie se voorkeure skaar jy jou? Hoe bly jy neutraal – nee, nooit neutraal nie – hoe bly jy ewewigtig in jou denke? Ewewigtig soos die *HAT* dit verduidelik: *'n persoon wat nie sommer maklik op loop raak nie.*

Dan val jy terug op die les wat jy jou dogters van kleintyd af leer: Loop jou eie pad, maak jou eie keuses, bly kalm, luister na als en doen wat jý glo reg is. Foeitog, selfs as jy trou en eensklaps met 'n hele nuwe familie (of twee) sit, wat almal vir jou wil vertel wat jy als verkeerd doen... Bewaar die vrede, beproef alle dinge en behou die goeie.

Maar onthou altyd die fotograaf Ansel Adams se raad: *Niemand het die reg om voor te skryf wat ander moet sien, skep of produseer nie, maar almal moet aangemoedig word om hulself te openbaar, hul persepsies en emosies, en vertrou te ontwikkel in die kreatiewe gees.*

'n Amerikaanse skrywer van wetenskapfiksie, Philip K Dick, som die kwessie goed op: *Miskien leef elke mens in 'n unieke wêreld, 'n private wêreld wat verskil van die wêrelde waarin alle ander mense leef en wat hulle ervaar... Indien die werklikheid van mens tot mens verskil, kan ons wel praat van 'n enkele werklikheid, of behoort ons eerder te praat van meervoudige werklikhede? En as daar meervoudige werklikhede is, is sommige daarvan meer waar (of meer werklik) as die ander? Wat van die wêreld van die skisofreen? Miskien is dit so werklik soos óns wêreld. Dalk kan ons ies ê dat óns in voeling is met die werklikheid en hý nie, en moet ons eerder sê: Sy realiteit is so anders as ons s'n dat hy dit nie aan ons kan verduidelik nie, en ons kan nie ons s'n aan hom verduidelik nie. Die probleem is dan dus dat ás subjektiewe wêrelde té verskillend ervaar word, daar 'n kommunikasiebreuk ontstaan... en dít is die ware siekte.*

Kan enigeen ooit die volle waarheid weet? Is enigiemand ooit altyd reg? Nee, natuurlik nie. Die werklikheid is nie eendimensioneel nie, en êrens tussen die verskillende perspektiewe en persepsies lê (of skuil) die waarheid. In die woorde van die skrywer Shannon L. Alder: *Die meeste misverstande in die wêreld kon vermy gewees het as mense bloot sou vra: "Wat ánders kan dit beteken?"*

En as ons saam met John Lennon kon bely: *Hoe meer ek sien, hoe minder weet ek vir seker.*

Want die digter William Blake, in *The Marriage of Heaven and Hell*, is reg: *As die deure van persepsie skoongemaak sou word, sou alles vir die mens gelyk het soos dit is, naamlik Oneindig. Want die mens het homself afgesluit, sodat hy alle dinge sien deur smal skrefies van sy grot.*

Vergun my 'n nuwe psalm:

O Skepper van hemel en aarde,
van myself en alle ander mense,
lei my deur die engtes en die ooptes
van nuwe ontmoetinge,
maak my hart en ander se harte
reikend oop,
dat ons mekaar
onself
en U kan vind
naby
toeganklik
en ewig soos die brekende môre
op elke nuwe dag.

<https://nhka.org/voorkeure-en-persepsies/>

Ooggetuige van de val Berlijnse muur:

'Zelfs iemand in de kerk kon je bespioneren'

Jarenlang vormde de Berlijnse muur hét symbool van de Koude Oorlog. Dertig jaar geleden viel hij, zonder dat er een druppel bloed vloeide. Dertig jaar na de val ontmoet Visie in Berlijn ooggetuigen van dat historische moment.

Het echtpaar David en Greetje Sanders woont ruim veertig jaar in Berlijn. David werd geboren in Engeland, Greetje in Groningen. Ze ontmoetten elkaar in 1972 in het Turkse Izmir, waar ze beiden voor Operatie Mobilisatie werkten. Ze trouwden en in 1976 vertrokken ze naar West-Berlijn. Greetje: "We besloten het

in een paar weken tijd. Vrienden van ons zeiden: 'Je zou naar Berlijn moeten gaan.' Hier kregen we een bediening onder moslims."

Ex-moslims

Iedere zondagmiddag komt de gemeente van ex-moslims, waarvan David inmiddels voorganger is, samen. Iraniërs, Afghanen, Turken, Syriërs – het is een veelkleurige internationale gemeenschap, vertelt David terwijl we een koffietentje opzoeken waar we verder kunnen praten. "We leven in onze droom: vreemden komen samen als broeders en zusters, door de heilige Geest." "Zo komt verzoening tot stand," voegt Greetje er vriendelijk glimlachend aan toe.

'Heer, open deze muur'

Eenmaal gesetteld in een Starbucks met uitzicht op Duitslands beroemdste poort, vertellen de twee over hún 9 november 1989. Eigenlijk moeten ze drie jaar eerder beginnen, vindt Greetje. "We woonden in 1986 in Frankfurt namelijk een conferentie bij waar de Amerikaanse zendeling Loren Cunningham, de oprichter van *Youth with a Mission*, sprak. Hij zei daar dat Duitsland weer één zou worden, maar het werd van de audio-opname verwijderd. De organisatie vond dat een Amerikaan daar niets over hoefde te roepen. Sindsdien zijn onze kerken, we behoren tot de Gemeinde auf dem Weg, gaan bidden voor de hereniging. Groepen uit onze gemeenten gingen naar de muur, legden hun handen erop en baden: 'Heer, open deze muur.'"

Droom

De twee zijn ervan overtuigd dat door dit gebed de muur zo snel en vreedzaam viel. Greetje: "Ik had in die dagen ook een droom. Wij wonen, en woonden ook toen al, in de Invalidenstraße, een paar honderd meter van de muur. Een rustige

straat, want er was geen doorgang. Ik droomde dat hij volgepakt stond met mensen. Die ochtend na de opening van de muur was dat ook zo.”

Trabantjes

De grensposten gingen niet overal in de stad op hetzelfde moment open. Daarom hadden Greetje en David op de avond van de 9e nog niet door wat er gaande was. David: “De 10e viel op een vrijdag, dat was dus een gewone werkdag. Toch kwamen er al veel Oost-Berlijners naar het westen. We omhelsden hen, gaven bananen, chocolade en bloemen. De sfeer was zo opgetogen. Die zaterdag werd het helemaal druk. De straat stroomde vol voetgangers en Trabantjes. Ze wilden allemaal naar onze winkels kijken.”

Tweederangsburgers

Die zondag bezochten veel mensen de kerk. Maar de opwekking waar veel christenen in Duitsland op hoopten, kwam niet. David: “Het materialisme versloeg dit land. Phillip Morris stond aan de deur te wachten met sigaretten, en Coca-Cola met zijn flessen. De mensen waren ergens anders voor in. En deze bedrijven hadden hun strategieën, terwijl de kerken geen plan hadden.” Oost-Duitse christenen voelden zich trouwens niet op hun gemak in de westerse kerken, vervolgt hij. Hun manieren van leven verschilden te veel na een scheiding van veertig jaar. “Ze voelden zich tweederangsburgers. Ze droegen andere kleren – geen Levi’s-spijkerbroeken – en praatten anders.”

'Je naaste was een spion'

Greetje legt even haar hand op die van David. “Wij houden van de Oost-Duitsers. Kijk naar Angela Merkel, zij komt ook uit Oost-Berlijn. De mensen daar zijn bescheiden, ze zetten zichzelf niet zo op de voorgrond. Tegelijk moet gezegd worden dat de samenleving in de DDR gebaseerd was op wantrouwen. En dat

merk je nog steeds – ze zijn afwachtender. Iedere collega of vriend, zelfs iemand in de kerk, kon in de DDR een spion zijn.” David: “Toen de archieven van de geheime dienst – de Stasi – opengingen, was dat voor veel mensen een schok. Je naaste, die je altijd had vertrouwd, bleek een spion te zijn geweest!”

Broeder

David staart door het raam naar het plein voor ons. Dan vervolgt hij: “Een vriend van ons had een ondergrondse Bijbelschool in Oost-Berlijn. Hij heeft veel kerken geleid in het oosten en is heel vriendelijk en attent. Wij leerden hem pas kennen na de val van de muur. Toen ik een tijdje zonder werk kwam te zitten, stortte hij geld op mijn bankrekening. Niemand anders deed zo iets. Ik vroeg hem dan ook: ‘Waarom doe je dat?’ Zijn antwoord was simpelweg: ‘Je bent mijn broeder.’ Ik besepte dat hij voor me door het vuur zou gaan.”

Muur van Trump

Al pratend komt het echtpaar op andere muren in de wereld. Ze noemen de muur die Trump wil bouwen, de scheiding van Cyprus in een Turks en Grieks deel, de muur op de Westelijke Jordaanoever. Greetje: “We geloven dat deze muren ook zullen verdwijnen.” David: “Honecker, de laatste president van de DDR, zei een week voor de val nog dat deze muur er duizend jaar zou staan. Maar de mensen wilden verandering. Je zag het in Hongarije, Polen, Tsjecho-Slowakije. De West-Duitse ambassades zaten volgepakt met Oost-Duitsers die naar het westen wilden reizen. De situatie werd onhoudbaar.”

Verzoening

“Je moet de juiste mensen op de juiste plaats hebben die de juiste dingen zeggen,” vult Greetje aan. “Gorbatsjov met zijn ‘glasnost en perestrojka’ was zo iemand. En we geloven in de kracht van het gebed. We hebben de muur in Gaza

ook gezien. Ook daar is gebed voor, maar de kerk in Israël is zwak.” David reageert: “Verzoening tot stand brengen in die context is ook wel moeilijk. De kerk daar probeert groepen bij elkaar te brengen. Zo organiseren ze voor Joden, Palestijnen, messiaanse Joden en Arabieren tochten door de woestijn. In tweetallen gaan ze op een kameel, en zo ontstaan er vriendschappen. Geweldig bedacht, toch?”

Muur van stilte

Of ze zich Berlijners noemen na ruim 43 jaar? Greetje: “Daar zijn we niet zo mee bezig. Hoewel, nu met de brexit is het wel een thema.” David: “Greetje heeft een Nederlands paspoort, ik een Brits. Maar ik heb er een stempel in gekregen waardoor ik mag blijven, brexit of niet.” Greetje: “We voelen ons Europeanen. Toen onze oudste dochter slaagde voor het gymnasium wilde ik de vlag uithangen, zoals we in Nederland gewend zijn. ‘Dat moet je niet doen hoor,’ zeiden Duitse vrienden tegen me. De schaamte na alles wat er in de Tweede Wereldoorlog gebeurde, is nog steeds groot.” David: “Dat veranderde toen Duitsland in 2014 het WK-voetbal won. Toen zag je overal Duitse vlaggen hangen. Op dat moment voelde ik me Duits.” “Die schaamte veroorzaakte een muur van stilte,” borduurt David voort op het onderwerp. “Recent kwam er een boek uit waarin kleinkinderen hun grootouders vragen waar ze waren in de oorlog. De tweede generatie stelde die vragen niet, omdat het nog te pijnlijk was. De stilte wordt nu door hun kinderen, de derde generatie, doorbroken.”

Achterhaald

Ondanks deze ontwikkelingen kunnen Greetje en David niet alleen positief zijn over het Berlijn van 2019. Het christelijk geloof is in deze stad naar de rand verdreven. “Slechts twee procent van alle inwoners gaat regelmatig naar de

kerk,” licht David toe. “Het christendom is in de ogen van velen achterhaald. We waren pas in een rechtszaak voor iemand uit onze kerk. De vraag was of hij uitgezet zou worden of niet. De rechter zei letterlijk: ‘Hoe kon u zo dom zijn om christen te worden?’ Zo seculier is het systeem hier.”

God wil je zenden

Maar Greetje en David gaan er niet om in een hoekje zitten treuren. “Hier, er ligt twee cent op de grond. Die is voor jou.” David bukt en legt het muntje op tafel. “Ik zeg altijd als ik twee cent vind: ‘You are to send’ – God wil je zenden.” Greetje lacht: “En hij vindt áltijd centjes op de vloer.”

Geschreven door Reinald Molenaar

<https://visie.eo.nl/2019/11/ooggetuige-van-de-val-berlijnse-muur/>

Kerstnacht

door Ina van der Beek

Johanne aarzelt nog even, dan pakt ze toch de telefoon. Eerst Ruud maar bellen, daarna Rick. Haar vingers trillen een beetje als ze het nummer intoetst.

‘Ruud de Jong,’

‘Ja, Ruud, met ma. Alles goed bij jullie?’ ‘Ja zeker, bij u ook?’

‘Ja, goed hoor.’ Dat is de eerste leugen...

Even valt ze stil, dan gaat ze verder: ‘Waar ik eigenlijk voor bel... het gaat over Kerst...,’ weer aarzelt ze.

‘Over Kerst?’ herhaalt hij.

‘Ja, ik ben niet thuis met de Kerstdagen. Ik heb besloten een paar dagen weg te gaan.’

Nu is het zijn beurt om stil te worden.

‘Weg met de Kerst, u?’ vraagt hij dan verwonderd. ‘Waar gaat u naar toe?’

‘Rietje, een oude schoolvriendin, heeft gevraagd of ik de Kerstdagen bij haar kom. Ze is ook pas weduwe geworden en ze voelt zich erg eenzaam. Dus ik wilde geen nee zeggen, vandaar.

24 december vertrek ik en de 27e kom ik weer naar huis. Dus jullie hoeven verder geen rekening met me te houden.’ Heer, vergeef me mijn leugens...

‘Maar de eerste Kerst zonder pa... U was van harte welkom bij ons geweest, dat weet u toch?’ ‘Ja, daarom juist.’ Ze laat in het midden of dat op zijn eerste opmerking slaat of op zijn vraag. ‘En Kerstavond dan?’

‘Ja, dan ben ik al weg. Hadden jullie willen komen dan?’ Even trilt er hoop in haar.

‘Nou ja, nee, dat ligt natuurlijk moeilijk. Misschien...’

‘Nou, daar hoef je dus niet meer over wakker te liggen.’ ‘Nou...’

‘Ik ga neerleggen,’ onderbreekt ze hem. ‘Ik wil je broer nog even bellen. De groeten aan Nanda en de kinderen, hoor.’ Ze luistert naar zijn groet en verbreekt de verbinding.

Bij Rick en Letty krijgt ze geen gehoor. Dan morgen maar, ze gaat nu naar bed, ze is doodmoe.

Maar in bed ligt ze nog lang wakker. Hoe heeft het toch zo ver kunnen komen, dat haar twee jongens elkaar niet meer willen zien? Als iemand dat een jaar geleden voorspeld zou hebben, zou ze het hebben weggelachen. Haar twee jongens ruzie? Onmogelijk!

En toch is het gebeurd.

Afgelopen voorjaar, net voor Pasen, is Henk, haar man, plotseling overleden. De jongens en hun vrouwen stonden, ondanks hun eigen verdriet, als een veilige

muur om haar heen. Ze hielpen haar te regelen wat geregeld moest worden, er kwam opeens zo veel op haar af!

Een paar maanden daarna, toen ze weer een keer bij elkaar waren, had Johanne gezegd: 'Jongens, het lijkt me goed dat jullie alvast wat van pa krijgen. Waarom zouden we daarmee wachten tot ook ik er niet meer ben? Het is denk ik fijn voor jullie al een mooie herinnering aan hem en jullie ouderlijk huis te hebben.'

Ze had gewezen op de antieke statenbijbel, die al generaties lang in de familie is. Daarnaast lag een andere, ook oude Bijbel, een paar maatjes kleiner maar ook met koperen beslagen. 'Twee familiestukken, jullie moeten onderling maar uitmaken wie welke bijbel meeneemt.'

Dat had ze nooit moeten zeggen...

Ruud, als oudste, vond dat hij recht had op de Statenbijbel. Maar Rick, die Hendrik heet zoals zijn vader en zijn opa, dacht daar anders over.

En wat eerst een kleine onenigheid leek te zijn, groeide binnen de kortste keren uit tot een verwijdering tussen de broers. Nu willen ze elkaar zelfs niet meer zien en spreken.

De twee oude bijbels liggen nog op hun plek in de voorkamer.

Een paar maanden geleden heeft ze tegen allebei gezegd: 'De Bijbels blijven daar liggen tot het weer Pasen is. Als jullie het eens worden, mag je ze samen komen halen. Als het Pasen geweest is en ze liggen er nog, dan geef ik ze aan de dominee. In de hal van de kerk is die mooie vitrine, daar zullen ze best passen.'

En ze meent het, ze wil niet dat na haar dood die twee elkaar opnieuw en heftiger in de haren zullen vliegen. Het is zo al erg genoeg: ruzie om een bijbel! Ze had gehoopt dat het dreigement zou werken, maar ze hebben nauwelijks gereageerd, stijfkoppen!

Johanne draait op haar andere zij, ze moet zien dat ze in slaap valt, al dat tobben heeft geen zin. Maar ze voelt zich vanavond dubbel bezwaard, nu vooral over de leugens die ze haar zoon heeft verteld.

Nu is het 24 december. De jongens weten niet beter of hun moeder is vertrokken naar het oosten van het land, waar vriendin Rietje woont. Rietje... ze heeft in geen twintig jaar contact met het goede mens gehad. Haar schoondochters hadden beiden gevraagd om het adres van de vriendin, 'voor als er iets was'.

'Het is in Dieren, wat heb je aan een adres? Jullie hebben mijn telefoonnummer toch?' had ze geantwoord. 'Ik zal mijn mobiele telefoon deze keer echt aanzetten.'

Johanne beseft dat haar leugen verstrekkende gevolgen heeft. Ruud woont tien kilometer verderop, maar Rick woont in hetzelfde dorp als zijn moeder. Ze kan dus deze dagen nauwelijks naar buiten. En wat het ergste is, ze kan met Kerst niet naar de kerk. Dat heeft ze zich van te voren niet gerealiseerd.

Maar ze was het gezeur zo zat wie welke Kerstdag bij haar zou komen. En vooral: wat ze zouden doen met Kerstavond.

Kerstavond... een traditie van vele jaren. Ieder jaar gingen ze allemaal hier in het dorp naar de kerk en na afloop van de dienst kwamen ze hier in huis samen. Zeker toen de kleinkinderen ouder werden en hun eigen plan trokken voor de twee kerstdagen, werd het puzzelen tussen allerlei schoonfamilies.

Maar Kerstavond waren ze altijd hier. Henk of een van de jongens speelde Stille Nacht op de piano, terwijl zij warme chocolademelk klaarmaakte en de zelfgebakken tulband in plakjes sneed. De stem van Henk, die de woorden van het lied meezong. Een krachtige bas had Henk, zelfs toen hij al ouder was.

Nu had eerst Ruud en later Rick bij haar terloops geïnformeerd of ze 'nog meer bezoek' zou krijgen die avond, want in dat geval... Dit leugentje had haar de enige uitweg geleken.

Ze wilde niet kiezen tussen haar jongens.

Niet op deze Kerstavond, die zoveel zoete herinneringen meebracht aan eerdere jaren, samen met haar geliefde man.

Nee, daarbij was geen ruimte voor ruzie. Dan maar liever alleen.

Ze gaat vroeg naar bed, ze ligt al lang in het donker als ze de kerkklokken hoort luiden. Verdriet houdt haar uit de slaap. Gemis, pijn, herinneringen...

Vorig jaar was alles nog goed. Henk was er nog, de kinderen en kleinkinderen. Vrede in huis en vrede in haar hart. Dankbaarheid voor het Kind dat gekomen was. De Redder der wereld. Het wonder van de Kerstnacht.

Nu is dat wonder, die vrede, ver te zoeken.

Johanne is in een onrustige slaap gevallen. Als ze wakker wordt, kijkt ze op de wekker naast het bed. Tien minuten voor middernacht. Stil blijft ze op haar rug liggen, onmiddellijk komen de verdrietige gedachten weer terug. Hoe kan het toch, die twee jongens, vroeger altijd de beste maatjes. En nu?

Stil... wat hoort ze?

Buiten is het hard gaan waaien, de wind laat het dakraam op zolder klapperen. Laat maar, ze mist de moed om op te staan.

De nacht heeft altijd andere geluiden dan de dag. Nu lijkt het of ze een deur hoort. Vijf voor twaalf... De kerk is allang uit. Anders zouden ze nu beneden zijn met elkaar. Vroeger dacht ze dat in de Kerstnacht de dieren konden praten.

Het wonder van de Kerstnacht. Dat had haar oudere zus haar verteld. Groot was haar teleurstelling toen de hoorde dat het een fabeltje was. Vroeger... ach...

Ze hoort weer een geluid, stemmen...

Dan de klank van een piano... Stille nacht, Heilige nacht... Het lijkt op de stem van Henk, maar dat kan niet.

Een sterke mannenstem, bijgevallen door een tweede: 'Davids Zoon, lang verwacht'.

Henks lieve gezicht komt haar voor ogen... Er druppen tranen op het kussen. Henk is in de hemel, dat mag ze vast geloven. Is zij nu ook al in de hemel?

'Hij, der schepselen Heer...' Nu wordt het weer stil.

Dan valt er een deur dicht. De voordeur, ze weet het zeker. Inbrekers? Inbrekers die piano spelen en zingen?

Zo snel ze kan stapt ze uit bed en loopt naar het raam. Ze schuift het gordijn wat opzij en kijkt de donkere straat in.

In het licht van de lantaarnpaal staan twee mannen, de ene draagt met twee handen een groot, vierkant ding. De ander heeft ook iets in zijn hand, het is kleiner.

Zijn andere, vrije hand legt hij op de schouder van de eerste man.

Johanne kan niet verstaan wat er gezegd wordt, maar het warme gebaar zegt genoeg. Dan lopen de twee samen weg, schouder aan schouder.

Johanne loopt terug naar haar bed, ze knielt neer. Ook deze Kerstnacht heeft vrede gebracht.

Ina van der Beek

<https://eva.eo.nl/artikel/2016/12/kerstnacht-een-kerstverhaal-voor-volwassenen>

Courtroom Compassion

A gesture of forgiveness. A moment of kindness. The first is stirring hearts. The second is stirring controversy.

Amber Guyger had just been convicted of murdering Botham Jean. She shot him on the evening of September 6, 2018. He was in his apartment. She was ending a shift on the Dallas Police force. He was eating ice cream, sitting on his couch. She thought he was an intruder in her apartment. She was sentenced to ten years in prison.

Brandt Jean is the victim's brother. He was given an opportunity to address Guyger in court. This moment was a tinderbox. Brandt, however, refused to light the match.

He did not wish any ill will upon Guyger. To the contrary, he wished nothing but the best, and asked the presiding judge a stunning question. Holding back tears, the 18-year-old asked the judge, "I don't know if this is possible, but can I give her a hug? Please?"

The judge paused, then said "Yes."

Sobs could be heard in the courtroom as witness and accused embraced.

Good for Brandt. He set us an example. Forgiveness does not downplay the offense, excuse the misdeed, nor does it condone it. Forgiveness is simply the act of changing your attitude toward the offender; it's moving from a desire to harm toward an openness to be at peace. This teenager reminded us that, while justice matters, forgiveness heals. He modelled the power of forgiveness.

The judge then displayed the power of kindness. Tammy Kemp left the bench to retrieve one of her personal Bibles; then handed it to Guyger. "This is your job for the next month. It says right here. John 3:16. And this is where you start." Then

the judge quoted the verse, “For God so loved the world, that he gave his only begotten son, that whosoever believeth in him should not perish, but have eternal life.”

Who saw this coming? We expect government officials to remain detached, to keep faith at arm’s length. And yet here, in the middle of a courtroom we see a refreshing, affirming act of humanity. We see a person treating another person like, well, like a person.

The judge is under fire for her kindness. A national atheist group, the Freedom from Religion Foundation, has filed a formal complaint with the State of Texas, stating that Kemp’s actions overstepped judicial authority.

Really?

Can we not appreciate this gesture for what it is? A flower finding a way to bloom in this hard sidewalk of our society. We are so harsh to one another. Leaders in DC, shouting. People on the airwaves, shouting. Motorists in traffic, shouting. Anger seems to be the order of the day. Then, when a person models an act of kindness, we recoil. We accuse her of proselytizing.

I, for one, welcome her compassion.

You and I indwell a lonely planet. Broken hearts populate every office building. Discouragement mummifies countless lives. The world is hungry, yes hungry for a cavalry of kindness. We cannot solve every problem in society, but we can bring hope to a few hearts. And, who knows, if you brighten your corner of the world and I do the same in mine, a quiet revolution of kindness might break out.

© Max Lucado, October 2019

<https://maxlucado.com/courtroom-compassion/>

Dienstrooster december 2019				
	1 december Koffiedrinken	8 december	15 december	22 december
1	I Tanzer	E de Jong	F vd Kuil	C Reinten
2	C Reinten	KJ Leeuw	C Reinten	T van Wyk
3	M Letterie	J de Jong	R Boer	M Letterie
4	D Kruger	JW Hoorweg	H Kettner	I Pol
5	I Pol	H Kettner	K Strydom	H Kettner
Groet	H Kettner		I Pol	P Reinten
Bloemen	J vd Eijkel	L Dibb	W Mandelstam	E Reinten
Koffie				
	25 december	29 december Geen eredienst		
1	E Reinten			
2	E de Jong			
3	J de Jong			
4	A Knoester			
5	W Kruger			
Groet	M Letterie			
Bloemen	S Reinten			

Dienstrooster januari 2020				
	5 januari	12 januari Koffiedrinken	19 januari	26 januari
1	C Reinten	E de Jong	F Smal	F vd Kuil
2	F vd Kuil	C Reinten	KJ Leeuw	E de Jong
3	R Boer	R Boer	JW Hoorweg	J de Jong
4	D Kruger	J de Jong	P vd Linde	D Kruger
5	L Dibb	C Strydom	H Kettner	I Pol
Groet	W Kruger	M Letterie	P Reinten	H Kettner
Bloemen	E Reinten	D Kruger	F Smal	P Mijne
Koffie		F Smal		
		I Pol		

Agenda december 2019		
Zondag 1 1ste Advent	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer Koffiedrinken/Sinterklaas
Dinsdag 3	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 8 2de Advent	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 10	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 15 3de Advent	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 17	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Donderdag 19	19h30	Bijbelstudie Noord – Rieneke Boer 011 704 1840
Zondag 22 4de Advent	10h00	KERSTZANGDIENST Ds Y Dreyer
Dinsdag 24	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Woensdag 25	10h00	KERSTFEEST Eredienst Ds Y Dreyer
Zondag 29	GEEN	EREDIENST

Agenda januari 2020		
Zondag 5	10h00	Eredienst Ds T van Wyk
Dinsdag 7	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 12	10h00 11h00	Eredienst Lynette Lotter Koffiedrinken
Dinsdag 14	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Donderdag 16	19h30	Bijbelstudie Noord – Rieneke Boer 011 704 3602
Zondag 19	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 21	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 26	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 28	9h30 – 13h30	Kerkkantoor

Verjaardagen december 2019

zondag 1	Yolanda Dreyer	082 893 2104
dinsdag 3	Mike Knoester	082 890 3426
dinsdag 10	Braydon Groenewald	
woensdag 11	Paul Reinten	083 377 7277
zaterdag 21	Jakkie Knoester	
zondag 29	Ernest de Jong	082 455 1803

Verjaardagen januari 2020

woensdag 1	Robin Mc Donald	011 475 4375
donderdag 2	Ferdi van der Kuil	082 336 1035
donderdag 2	Vera Weggelaar	082 341 9729
vrijdag 3	Hanja Kettner	082 546 8471
zondag 5	Martina Letterie	079 987 3919
woensdag 8	Wikus Kruger	082 336 9603
woensdag 8	Alexis Eames	
donderdag 9	Janny van den Eijkel	072 197 0077
zaterdag 18	Ina Pol	082 561 1623
maandag 20	Ellzey Groenwald	

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h30 – 13h30	Jan-Willem Hoorweg 011 726 1409 / 082 557 0047 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Milton Webber 061 016 5289 chiefsub@gmail.com